

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. října 2022 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Aleny Makovcové a soudců JUDr. Petra Braun a JUDr. Veroniky Čeplové **odvolání obžalovaného R. V.**, narozeného xxx v Xxx a **obžalované A. G.**, narozené xxx v Xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 25. 1. 2022, sp. zn. 2T 25/2018 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr.řádu se napadený rozsudek zrušuje u obou obžalovaných pouze ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 tr.řádu se znovu rozhoduje tak, že při nezměněném výroku o vině přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr.zákoníku se oba obžalovaní **odsuzují** podle § 220 odst. 1 tr.zákoníku a to **obžalovaný R. V.**, narozen xxx v Xxx, **k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho roku)** a **obžalovaná A. G.**, narozená xxx v Xxx, **k trestu odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku a § 82 odst. 1 tr.zákoníku se **výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu** u **obžalovaného R. V.** v trvání **2 (dvou) roků** a u **obžalované A. G.** v trvání **1 (jednoho) roku.**

Podle § 82 odst. 3 tr.zákoníku se **oběma obžalovaným ukládá přiměřená povinnost**, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil uhradili škodu, kterou trestným činem způsobili.

Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 byli obžalovaní R. V. a A. G. uznáni vinnými přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle ustanovení § 220 odst. 1 tr. zákoníku a byli odsouzeni podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku shodně k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců. Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Podle § 82 odst. 2 tr. zákoníku byla obžalovaným uložena přiměřená povinnost uhradit škodu, kterou způsobili, podle svých sil a schopností v době zkušební, jako podmínku osvědčení se v ní.
Podle § 228 odst.1 tr.ř. byla oběma obžalovaným uložena povinnost shodně a nerozdílně uhradit na náhradu škody České centrále cestovního ruchu – Czech Tourism, IČ: 49277600, se sídlem Vinohradská 46, Praha 2, částku 204.100,-Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% z částky 204.100,-Kč, a to od 8.9.2017 do zaplacení.
Podle § 229 odst.2 tr.ř. byla Česká centrála cestovního ruchu – Czech Tourism, IČ: 49277600, odkázána se zbytkem svého nároku na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Shora uvedené trestné činnosti se oba obžalovaní dopustili dle skutkových zjištění soudu I. stupně tím, že: V. V., coby xxx xxx příspěvkové organizace Česká centrála cestovního ruchu, IČ: 49277600, se sídlem Vinohradská 46, Praha 2 (dále jen ČCCR), ačkoli si musel být vědom, že povinností plynoucí z jeho funkce osoby jednající za příspěvkovou organizaci je mimo jiné využívat přidělené prostředky účelně a hospodárně, jen ke krytí nezbytných potřeb příspěvkové organizace a opatření nutných k zabezpečení jejího nerušeného chodu, z celkem 76 voucherů objednaných od společnosti Hotel Ambassador Zlatá Husa spol. s r.o. v období od 05.12.2012 – 01.07.2014 za částku ve výši 594.400 Kč (dárkové poukazy na víkendové relaxační wellness pobyty v hotelu Esplanade Spa&Golf Resort á 8.900 Kč, a v hotelu Agricola Sport&Wellness Centre á 6.600,- Kč), u 25 voucherů nezajistil, aby byly využity k propagaci ČR jako destinace cestovního ruchu v zahraničí i ČR, což jsou hlavní cíle příspěvkové organizace ČCCR, řadu z nich použil pro své soukromé potřeby, čímž porušil své výše uvedené povinnosti plynoucí z ust. § 53 odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb., rozpočtová pravidla, ve znění pozdějších předpisů a ust. § 14 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku ČR a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů a dále svou povinnost zaměstnance střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením, ztrátou, zničením a zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele uloženou mu v ustanovení § 301 písm. d) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů; přičemž na zneužívání poukazů pro jiné účely, než ke kterým směly být v souladu s právními předpisy upotřebeny, se podílela A. G., nar. xxx, xxx pro ekonomiku a interní služby, která měla vouchery ve své dispozici a z titulu své funkce odpovídala na základě výše zmíněných zákonných ustanovení za veškeré jí svěřené hodnoty:
 - a) poukaz č. 46/12 do hotelu Esplanade v březnu 2013 daroval R. V. panu V. K., nar. xxx, xxx, z osobní známosti, v sídle firmy BMW MINI invest Praha, Jeremiášova 1127/5, 155 00 Praha, Stodůlky, který jej dále daroval své známé I. O.,
 - b) poukaz č. 57/12 do hotelu Esplanade a poukaz nezjištěného čísla do téhož hotelu darovaný A. G. přesně nezjištěného dne na přelomu léta a podzimu roku 2013 v Nemocnici Na Homolce, Roentgenova 2, Praha 5 panu P. K., nar. xxx, jako xxx xxx její matky
 - c) poukaz č. 58/12 do hotelu Esplanade darovaný R. V. na Velikonoce roku 2013 v kavárně na Jungmannově náměstí, Praha 1 jako xxx xxx kliniky xxx VFN v Praze paní H. A., nar. xxx, jako osobní dar pacienta xxx oddělení, která jej darovala své dceři A. H.,
 - d) poukaz č. 59/12 do hotelu Esplanade darovaný R. V. v září 2014 osobně, nebo prostřednictvím zástupce, na pracovišti Všeobecné fakultní nemocnice Praha, U Nemocnic 2, Praha 2 Mgr. D. J., PhD., MBA, nar. xxx, jako narozeninový dar bývalé kolegyni – xxx xxx ve xxx xxx xxxx,

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

- e) poukaz č. 60/12 do hotelu Agricola darovaný A. G. dne 12.06.2013 Arcibiskupskému gymnáziu v Praze 2, při jednání Rady rodičů, ve které obžalovaná G. Xxx xxx, v jeho sídle na adrese Korunní 586/2, Praha 2 a následně byl předán jako Cena Rady rodičů dne 28.06.2013 při bohoslužbě v kostele sv. Ludmily na nám. Míru v 09:00 hod. xxx xxx xxx Xxxx – A. Č., nar. xxx,
- f) poukaz č. 68/12 do hotelu Agricola darovaný R. V. okolo Velikonoc 2013 ve Vinohradské tržnici na Vinohradské ulici na Praze 2 xxx xxx kliniky xxx H. A., nar. xxx, jako osobní dar pacienta xxx oddělení, který uplatnila s manželem,
- g) poukaz č. 42/13 do hotelu Esplanade v průběhu roku 2015 ve vlastním domově na adrese Xxx, Xxx předala A. G. svým synům M. a O. G., kteří jej uplatnili dne 19.12.2015,
- h) poukaz č. 46/13 do hotelu Esplanade darovaný na jaře 2014 prostřednictvím A. G. manželem obžalované P. G. z dlouholeté známosti paní E. D., nar. xxx, v advokátní kanceláři xxx, xxx, xxx xxx, 110 00 Praha 1,
- ch) poukazy č. 47/13 a č. 48/13 do hotelu Esplanade, si vzala osobně A. G. pro svoji vlastní potřebu, a oba využila osobně společně s jejím manželem dne 08.05.2015 v hotelu Esplanade Spa&Golf Resort, Karlovarská 438, 353 01 V Mariánských Lázních,
- i) poukaz č. 49/13 do hotelu Esplanade darovaný v prosinci 2014 R. V., nebo prostřednictvím jeho zástupce, jako osobní dar J. B., nar. xxx na rozlučce s R. V. v Hotelu Ambassador Zlatá Husa, na adrese Václavské náměstí 840/5, Nové Město, Praha 1,
- j) poukaz č. 52/13 do hotelu Esplanade darovaný R. V. v říjnu 2014 A. R., nar. xxx, k osobnímu jubileu, jako zaměstnankyni ČCCR, xxx xxx xxx xxx, v místě jejího zaměstnání na adrese Vinohradská 46, Praha 2,
- k) poukaz č. 56/13 do hotelu Agricola darovaný A. G. její známé J.N., nar. xxx, xxx xxx firmy Energie stavební a Báňské a.s. Plzeňská 246/298, Praha 5, v kavárně v Praze 1, 2, nebo 3, nikoli blízko u pracoviště obžalované,
- l) poukaz č. 58/13 do hotelu Agricola darovaný v sídle firmy MPower a.s., Praha 4 – Modřany, po červnu roku 2015 A. G. prostřednictvím P. G., pracovního xxx M. N., nar. xxx, této podřízené, která jej darovala svému bratrovi M. N., nar. xxx, který jej uplatnil 18.12.2015,
- m) poukazy č. 59/13 a 61/13 do hotelu Agricola darované v létě 2015 R. V., tehdy pacientem xxx oddělení, xxx kliniky Karlovo náměstí 32, Praha 2, pracovníci oddělení I. H., nar. xxx, na adrese Karlovo náměstí 32, Praha 2, která je obratem darovala své matce I. N., nar. xxx, která jeden z nich uplatnila se švagrem A. N., nar. xxx a to v termínu od 30.10.2015 do 1.11.2015.
- n) poukaz č. 49/14 do hotelu Esplanade darovaný A. G. na oslavě narozenin O. O., okolo data 07.12.2014, z osobní známosti O. O., nar. xxx, v ÚKDŽ, na adrese Náměstí Míru, Praha 2,
- o) poukaz č. 53/14 do hotelu Esplanade darovaný na přelomu podzimu a zimy 2014 R. V. panu M. W., nar. xxx, xxx Výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR při přípravě konference Evropské unie cestovního ruchu s Výborem pro veřejnou správu, v sídle Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, Sněmovní 176/4, Praha 1 - Malá Strana,
- p) poukaz č. 54/14 do hotelu Esplanade darovaný na přelomu podzimu a zimy 2014 R. V. paní M. H., nar. xxx, xxx Výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR při přípravě konference Evropské unie cestovního ruchu s Výborem pro veřejnou správu, v sídle Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, Sněmovní 176/4, Praha 1 - Malá Strana,
- q) poukaz č. 56/14 do hotelu Esplanade darovaný na konci roku 2014 R. V. panu M. K., nar. xxx, xxx Kongresového centra Praha, v kanceláři obžalovaného v sídle ČCCR, Vinohradská 46, Praha 2,
- r) poukaz č. 57/14 do hotelu Esplanade darovaný na poradě ředitelů v druhé polovině července 2014 v sídle ČCCR - Vinohradská 46, Praha 2 R. V. paní Z. J., nar. xxx, asistentce xxx xxx ČCCR, jako svatební dar,

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

- s) poukaz č. 96/14 (původně 91/14) do hotelu Esplanade darovaný před Vánoci 2014, blíže nezjištěného dne, R. V. jako pacientem xxx oddělení na xxx klinice na adrese Karlovo náměstí 32, Praha 2, pracovníci oddělení I. H., nar. xxx, která je obratem k Vánocům 2014 darovala své matce I. N., nar. xxx, která je uplatnila se švagrem A. N., od 28.10.2015 do 30.10.2015.
- t) poukaz nezjištěného čísla do hotelu Esplanade darovaný v únoru 2014 R. V. a A. G. k osobnímu jubileu R. Š., nar. xxx, zaměstnankyni xxx xxx xxx xxx xxx ČCCR, v kanceláři xxx ČCCR na adrese Vinohradská 46, Praha 2,
- u) poukaz nezjištěného čísla do hotelu Esplanade darovaný v březnu 2014 R. V. k osobnímu jubileu – xx let – M. M., nar. xxx při oslavě narozenin, jako zaměstnanci ČCCR, v sídle ČCCR, Vinohradská 46, Praha 2,
- v) poukaz č. 46/14 do hotelu Agricola darovaný na konci roku 2014 R. V. jeho synovi A.V., v místě jeho trvalého bydliště Xxx, Xxx, který jej uplatnil dne 13.02.2015 s tehdejší přítelkyní V. M.,
- w) poukaz č. 47/14 do hotelu Agricola darovaný R. V. jako osobní dar bývalému kolegovi z xxx xxx xxx, J. Š., nar. xxx, v centru Prahy, v Praze 1 při náhodném setkání u kávy přesně nezjištěného dne na začátku roku 2014,
- x) poukaz č. 85/14 do hotelu Agricola darovaný v březnu 2014 R. V. xxx xxx Ministerstva pro místní rozvoj a xxx ministryně pro místní rozvoj S. C., nar. xxx (dnes již zemřelému), jako narozeninový dar v místě jeho zaměstnání na Ministerstvu pro místní rozvoj, Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1,
čímž způsobili příspěvkové organizace Česká centrála cestovního ruchu škodu ve výši 204.100,- Kč.

3. Proti napadenému rozsudku podali obžalovaní R. V. a A. G. v zákonné lhůtě odvolání.
4. **Odvolání obžalovaného R. V.** směřuje jak do výroku o vině, tak i do výroku o trestu. Namítá, že v jednotlivých případech je vždy patrné, jakými všemi úvahami byl soud I. stupně při rozhodování veden, z jakých důkazů vycházel a z jakého důvodu k některým provedeným důkazům nepřihlédl, popř. z jakého důvodu pro něj nebyly dostatečně věrohodné či jim nepřikládal dostatečnou váhu, tak jak podrobně následně rozvádí pod bodem III. odůvodnění písemně vyhotoveného odvolání.
5. Dále namítá, že soud v rozporu s ustanovením § 211 tr. řádu použil úřední záznamy o podaném vysvětlení a založil na nich rozhodnutí o vině, to se týká svědků K. a svědkyně C..
6. Skutková zjištění soudu I. stupně jsou v extrémním nesouladu s provedenými důkazy, soud ze skutkových zjištění dovedl zcela nesprávný právní závěr o vině obžalovaného a nevypořádal se ani se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí.
7. Dále ve věci rozhodoval soudce, u něhož lze pochybovat o jeho nepodjatosti. Uložený trest je pak zjevně nepřiměřený ve vztahu k následku, který měl být údajně obžalovaným způsoben.
8. Dle názoru obžalovaného stále přetrvávají vady rozsudku, způsobující jeho nepřezkoumatelnost. Soud I. stupně se opět úplně nevypořádal se všemi námitkami vznášenými obhajobou, stále chybí dostatečné odůvodnění jednotlivých skutků, stále se v odůvodnění vyskytují tvrzení, která z provedení dokazování nijak nevyplývají.
9. V mnoha případech jsou tak závěry soudu I. stupně opět v přímém rozporu se svědeckými výpověďmi jednotlivých svědků, aniž by soud odůvodnil, z jakého důvodu těmto svědkům neuvěřil a skutkový stav dovedl opačně. Tato skutečnost je ještě více znatelná po provedení dokazování, kdy soudce opakovaně „podsouval“ svědkům odpovědi a v případě, kdy mu ani po nátlaku a naléhání neodpověděli, si tyto odpovědi „sám domyslel“. Jiným způsobem není možné

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

vysvětlit, z jakého důvodu se v rozsudku objevují tvrzení a údaje, které svědci nikdy neuvedli, popř. jsou jejich tvrzení uvedena nesprávně či nepřesně, resp. jsou uváděny zkreslené citace svědeckých výpovědí, což následně podrobněji rozvádí v písemném odůvodnění odvolání pod body III. 1) - 6).

Nadto se v napadeném rozsudku objevují takové závěry, ze kterých není zřejmé, proč je soud činí a co je z nich pro obžalovaného vyvozováno - viz například bod 41).

Již jen uvedené vady opět zakládají zásadní vady rozsudku, pro které tento nemůže obstát a měl by být zrušen, neboť jeho odůvodnění nesplňuje náležitosti dle ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu a rozsudek tak je dílem nepřezkoumatelný a dílem vydán v rozporu s principy spravedlivého soudního procesu, když soud zjevně vycházel z úředních záznamů o podaném vysvětlení v rozporu s ustanovením § 211 tr. řádu a když při výslechu svědků docházelo k ovlivňování jejich odpovědí, jak je podrobně rozvedeno v písemně vyhotoveném odvolání.

10. Dále obžalovaný R. V. ve svém odvolání pod bodem V. se vyjadřuje k jednotlivým předmětným voucherům, které měly obdržet osoby, jež jsou uvedeny ve výrokové části napadeného rozsudku, kde v podstatě opakuje svoji obhajobu. Zdůrazňuje, že se u nich jednalo o propagaci metodou *word of mouth*. Pokud jde o poukazy darované zaměstnancům ČCCR, tak se jednalo vždy o pracovní odměnu, přičemž se jednalo o dlouhodobě zaběhlou praxi a státu takovýmto jednáním nemohla vzniknout ani žádná škoda, neboť pokud by např. rozhodoval o finanční odměně, byl by dopad do svěřených prostředků stejný jako když byl darován poukaz. Bez vzniku škody tedy nelze na dané dílčí skutky nahlížet jako na trestnou činnost.

Obžalovaný rovněž namítá, že za doby jeho působení byl zaveden v ČCCR systém evidence voucherů a jiných dárkových předmětů a není tedy pravda, že žádná taková evidence neexistovala, resp. že nebyl nastaven systém, jak mají být takové předměty vydávány. Následně pod bodem VI. odůvodnění odvolání se podrobněji vyjadřuje k evidenci poukazů a také zdůraznil, že ze svědeckých výpovědí vyplynulo, že přístup do pokladního trezoru nikdy neměl obžalovaný, ale naopak jej měly i další osoby.

11. Dále obžalovaný soudu I. stupně vytýká, že zcela nesprávně vyhodnotil otázku spolupachatelství obžalovaných, neboť při spolupachatelství směřuje společný úmysl ke spáchání trestného činu společným jednáním, zatímco u souběžného pachatelství tomu tak není. Soud I. stupně také s dostatečnou jistotou nezjistil a neodůvodnil subjektivní vztah obžalovaného k údajně spáchanému skutku, tak jak podrobněji rozvádí pod bodem VIII. odůvodnění písemně vyhotoveného odvolání. Odůvodnění soudu I. stupně v tomto směru považuje za zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné, závěry soudu I. stupně v tomto směru nemají jakoukoliv oporu v trestním spisu a jsou toliko nepodloženými úvahami soudu. Soud I. stupně se tedy stále relevantně nevypořádal s tvrzením obžalovaných ohledně úmyslu při předávání jednotlivých voucherů. Úmysl přitom nelze v žádném případě jen předpokládat, ale je nutné jej na základě zjištěných okolností bezpečně prokázat, což opět podrobněji rozvádí v písemně odůvodněném odvolání proti napadenému rozsudku.

Rovněž v odůvodnění napadeného rozsudku absentuje jakékoliv zdůvodnění subjektivní stránky, resp. úmyslu, ve vztahu k údajně způsobené škodě. Z rozsudku také není vůbec zřejmé, kde soud čerpal své informace a jak k nim dospěl. S ohledem na nesprávnost informací je však naopak zjevné, že soud I. stupně rezignoval na ověření si údajů, na základě kterých staví své rozhodnutí. Znovu se v napadeném rozsudku objevuje pasáž o „klientelismu a samaritánském odměňování osob“, aniž by opět bylo patrné, z čeho takové jednání soud usuzuje a co z něj konkrétně dovozuje. Soud I. stupně již však nijak nerozvádí, jaké konkrétní výhody snad měl obžalovaný mít v souvislosti s použitím voucherů.

12. Zásadní vadu napadeného rozsudku nadále obžalovaný spatřuje i ve způsobu, jakým došlo k vyčíslení škody. Sporováno bylo toliko použití některých z nakoupených voucherů, tedy, zda byly

použity v souladu s jejich určením, tedy k propagaci lázeňství a turistickému ruchu v České republice. Pokud obžaloba vycházela z těchto skutečností a tedy dospěla k závěru, že vouchery byly nakoupeny v souladu s právními předpisy, nelze v jejich pořizovací hodnotě spatřovat škodu způsobenou na cizím majetku. Škoda totiž mohla být způsobena až jejich nesprávným použitím - tedy předáním poukazu „nevhodné osobě“. Případnou škodu by tak bylo možné spatřovat maximálně v částce, která se rovná kvantifikaci prospěchu či zisku, o který Česká republika přišla tím, že vouchery nebyly předány jiným „vhodným“ osobám, díky nimž by došlo k lepší propagaci České republiky jako turistické destinace. Žádná taková kvantifikaci škody však nebyla orgány činnými v trestním řízení předložena. Soud I. stupně se spokojil s počtářským vynásobením pořizovací ceny voucherů, jejich počtem a to přesto, že byl na nesprávný výpočet škody ze strany obžalovaného upozorňován.

13. Ve vztahu k poukazům darovaným zaměstnancům připomíná, že jednou z pravomocí generálního ředitele ČCCR bylo dle § 19 písm. k) Organizačního řádu ČCCR i odměňování zaměstnanců, včetně rozhodování o mimořádných bonusech pro tyto osoby. Státu proto v těchto případech nemohla vzniknout žádná škoda, neboť kdyby například rozhodl o finanční odměně, byl by dopad do svěřených prostředků stejný, jako když byl darován poukaz - jinak řečeno, hodnota pouze nebyla darována v penězích, ale ve věcném daru.
14. Obžalovaný dále zdůrazňuje, že soud I. stupně při vydání napadeného rozsudku nedbal ani prokázaných skutečností o „politickém honu“ na obžalovaného a o zjevném pochybení následujícího vedení ČCCR ve vztahu ke kontrole NKÚ. Z provedeného dokazování vyplynulo, že existovala evidence počtu voucherů a jejich použití (interní sdělení, evidence dárkových předmětů, barterové smlouvy, apod.) - nové vedení ji však nepředalo kontrolorům NKÚ, v důsledku čehož bylo podáno trestní oznámení, když NKÚ dle slov kontrolorky „vůbec nevědělo, proč byly vouchery pořízeny“. Tuto skutečnost však soud I. stupně při vydání napadeného rozsudku zcela opomenul a nedbal tak zásady ultima ratio.
15. Dále obžalovaný poukazuje na judikaturu Ústavního soudu (sp. zn. I. ÚS 4/04 ze dne 23. 3. 2004) a zdůrazňuje, že v právním státě je nepřijatelné, aby prostředky trestní represe sloužily k uspokojování subjektivních práv soukromě právní povahy, nejsou-li vedle toho splněny všechny předpoklady vzniku trestně právní odpovědnosti, resp. nejsou-li tyto předpoklady zcela nezpochybnitelně zjištěny.
16. S ohledem na shora uvedené se obžalovaný domnívá, že soud I. stupně se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a dospěl tak ve výroku I. k nesprávnému závěru o vině a trestu obžalovaného. Z tohoto důvodu pak obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. zrušil a aby obžalovaného v celém rozsahu zprostil obžaloby.
17. **Odvolání obžalované A. G.** rovněž směřuje jak do výroku o vině, tak i do výroku o trestu. Na základě provedeného dokazování je zřejmé, že obžalovaná nenaplnila veškeré zákonné znaky přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku. Všechny vouchery byly vydávány v návaznosti na interní předpis pouze se souhlasem ředitele Czech Tourismu.
18. Dále namítá, že ze žádného z provedených důkazů, vyjma útokům pod body g), ch), t), nevyplývá, že by obžalovaná měla jakoukoliv povědomost o tom, komu spoluobžalovaný R. V. předmětné vouchery poskytoval a už vůbec ne, že by se na tom jakoukoliv formou podílela, proto nemůže být jednání kvalifikováno jako spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. Sama skutečnost, že dle příslušných právních předpisů byla odpovědná za vouchery, v žádném případě nezakládá její trestní

odpovědnost v případě předání těchto voucherů inkriminovaným osobám spoluobžalovaným R. V..

19. Dále namítá, že měl být vypuštěn útok pod bodem n) výrokové části napadeného rozsudku, neboť O. O. ve své výpovědi ze dne 2. 10. 2018 uvedl, že informaci o tom, že předmětný voucher obdržel od obžalované A. G., vydedukoval. Útoky nelze posuzovat jako pokračovací delikt ve smyslu ustanovení § 116 tr. zákoníku, neboť k tomuto nedošlo v blízké časové souvislosti, což následně velice podrobně rozvádí v písemně odůvodněném odvolání. Pokud jde o rozsah útoků, na nichž se měla obžalovaná A. G. podílet v letech 2013, 2014 a 2015, ať již sama nebo společně s obžalovaným R. V., dále s přihlédnutím k časovým údajům, kdy k nim došlo, má za to, že se jedná o tři samostatné skutky, kdy u každého z nich přichází v úvahu kvalifikace přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1 tr. zákona. Ten je pak ohrožen trestem odnětí svobody v délce 2 let. Vzhledem k tomu, že ke sdělení obvinění u ní došlo až dne 29. 5. 2017, je její případné trestní stíhání za útoky z roku 2013 a 2014 v návaznosti na ustanovení § 34 písm. e) tr. zákona promlčené.
20. Dále obžalovaná namítá, že neexistoval žádný konkrétní předpis a to jak obecný, tak interní, který by upravoval kritéria dle kterých bylo možné předmětné vouchery poskytovat. Je proto logické, že ani povinnosti z něj vyplývající pro oba obžalované nemohly být tak porušeny. V této souvislosti je třeba poznamenat, že jak orgány přípravného řízení, tak nalézací soud, se postavily do pozice arbitra, oprávněného posuzovat, resp. rozhodovat, kterému subjektu byl voucher předán oprávněně, kterému nikoliv v důsledku porušení příslušnými normami stanovených povinností. V žádném případě nemůže obstát tvrzení soudu I. stupně, že obžalovaná naplnila skutkovou podstatu přečinu dle § 220 tr. zákona i po subjektivní stránce. Neexistovaly žádné předpisy, formy a způsoby, jak se má vlastní propagace ČR za pomoci voucherů realizovat, proto nelze obžalovaným imputovat jakýkoli úmysl dopouštět se trestné činnosti. Sama skutečnost, že obžalovaná byla z titulu své funkce v Czech Tourismu odpovědná za řádné nakládání s předmětnými vouchery, stejně tak jakože od obžalovaného R. V. nevyžadovala podpis proti vydání voucherů, nemůže prokazovat její úmysl dopouštět se trestné činnosti. Dle názoru obžalované efekt propagace ČR jednotlivými subjekty, kterým byly vouchery předány, včetně finančního přínosu zjistit objektivně nelze a v tomto případě proto přichází v úvahu zásada „v pochybnostech ve prospěch“.
21. Obžalovaná nesouhlasí s výpočtem způsobené škody soudem I. stupně, což rovněž podrobněji rozvádí v písemně odůvodněném odvolání. Dle jejího názoru nenaplnila ani další z formálních znaků přečinu porušení povinnosti při správě cizího majetku dle § 220 odst. 1 tr. zákona, jímž je vznik škody. Navrhuje proto, aby Městský soud podle § 226 písm. b) tr. řádu obžalovanou zprostil obžaloby.
22. Městský soud Praze jako soud odvolací podle § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, vůči nimž odvolání obou obžalovaných směřovala, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo a to i z hlediska vytýkaných vad a dospěl k následujícím závěrům.
23. Skutková zjištění soudu I. stupně jsou správná a úplná, mají oporu v provedeném dokazování, které bylo provedeno v dostatečném rozsahu, jak ukládá ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu a provedené důkazy soud I. stupně hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, tedy nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech. Právo obžalovaných na obhajobu bylo zachováno. Odvolací soud zdůrazňuje, že hodnocení důkazů provedených před soudem I. stupně je výlučným právem nalézacího soudu a pokud toto hodnocení je v souladu s trestním řádem, jak tomu bylo v daném případě, nepřísluší odvolacímu soudu jakýmkoliv způsobem do tohoto výlučného práva nalézacího

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

soudu zasahovat. Odůvodnění napadeného rozsudku má náležitosti uvedené v ust. § 125 odst. 1 tr.ř., soud I. stupně podrobně zdůvodnil, na základě jakých důkazů je vina obou obžalovaných bez jakýchkoliv pochybností prokázána, řádně se vypořádal i s obhajobou obou obžalovaných, včetně námitek, které uplatňují ve svých odvoláních. Odvolacím soudem bylo soudu I. stupně uloženo, aby od jednotlivých svědků, kteří neoprávněně obdrželi od obžalovaných předmětné vouchery, zjistil dobu a místo předání, proto způsob, jímž se soud I. stupně snažil toto objasnit, nelze považovat za svévolný a v rozporu s tr. řádem, navíc toto bylo možné dovodit i z dalších provedených důkazů (např. návštěvních knihách předmětných hotelů, atd.) a to v souladu s trestním řádem, takže námitky obžalovaných v tomto směru odvolací soud neshledal důvodnými.

24. K námitkám obou obžalovaných, jež uvádějí ve svých odvoláních, odvolací soud dodává, že se se všemi řádně, dostatečně a zcela logicky vypořádal soud I. stupně v odůvodnění napadeného usnesení, na které proto v podrobnostech odvolací soud odkazuje, neboť se s ním plně ztotožňuje.
25. Provedenými důkazy, jež jsou citovány v odůvodnění napadeného rozsudku, bylo bez jakýchkoliv pochybností prokázáno, že skutečně v inkriminované době obžalovaný R. V. v postavení xxx xxx České centrály cestovního ruchu nakoupil předmětné vouchery, jejichž účelem byla propagace České republiky. Obžalovaná A. G. byla v inkriminované době xxx xxx České centrály cestovního ruchu a měla předmětné vouchery ve správě a odpovídala za všechny jí svěřené hodnoty. Bez vzájemné součinnosti obou obžalovaných nebylo by možné předmětné vouchery použít tak, jak učinili oba obžalovaní jednáním, které je popsáno ve výroku napadeného rozsudku a soud I. stupně proto správně jejich jednání kvalifikoval jako spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. V tomto zákonném ustanovení se jednoznačně uvádí, že byl-li trestný čin spáchán úmyslným společným jednáním dvou nebo více osob, odpovídá každá z nich jako by trestný čin spáchala sama. Námitky obžalované A. G., týkající se jednání pod body b), e), g), h), ch), k), l) a t) a následně též námitka promlčení dle § 34 písm. e) tr. zákoníku, nebyly proto shledány důvodnými a řádně se s nimi již vypořádal soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku.
26. Pod bodem 85) odůvodnění napadeného rozsudku soud I. stupně správně konstatuje, že bylo spolehlivě prokázáno, přičemž oba obžalovaní toto nijak nerozporují, že správa, evidence a vydávání voucherů byly zcela v kompetenci obžalované A. G. a pokladní ČCCR je vydávala právě jí na její pokyn. Obžalovaný R. V., coby odpovědná osoba, pak nezajistil podmínky pro to, aby byly poukazy do hotelu Agricola a Esplanade zakoupené příspěvkovou organizací ČCCR používány pouze pro účely propagace ČR jako turistické destinace, k čemuž byly určeny. Poukazy pak sám zneužíval, když je rozdával svým známým a příbuzným jako dary, zcela mimo účel, pro které byly poukazy z prostředků příspěvkové organizace pořízeny. Současně jejich zneužívání umožnil své přímé podřízené obžalované A. G., která poukazy uplatňovala jednak pro svou potřebu a jednak je rozdávala svým známým či osobám, kterým se cítila osobně zavázána, ale zcela mimo účel, pro které byly poukazy z prostředků příspěvkové organizace pořízeny. Při jejich využívání zaměstnanci pro účely propagace ČCCR a jejich cílů se o ně muselo žádat a následně podepisovat jejich převzetí. U předmětných voucherů, využívaných obžalovaným R. V., tedy musela být obžalovaná A. G. minimálně srozuměna s tím, že je použije pro jiné potřeby, když nevyžadovala potvrzování jejich předání a odůvodnění účelu, k němuž budou využity. Musela být přinejmenším srozuměna s tím, že jejich použití nebude v souladu se zákonem a u poukazů předávaných zaměstnancům ČCCR pak o nezákonném způsobu jejich využití prokazatelně také věděla.
- Svědék P. F., xxx xxx cestovního ruchu na Ministerstvu pro místní rozvoj ve své výpovědi popsal, jak měly být a za jakých podmínek v souladu se zákonem předmětné vouchery využity. Z výpovědi jednotlivých svědků, kteří jsou uvedeni ve výroku napadeného rozsudku, soud I. stupně správně zjistil, že předmětné vouchery obdržely jako dar, pozornost, z osobních důvodů na straně obžalovaných, bez jakékoliv zpětné vazby, například v podobě článků, atd., jak zmiňuje ve své

výpovědi právě svědek P. F.. Soud I. stupně se s námitkami obou obžalovaných v tomto směru řádně vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku.

27. Pokud oba obžalovaní shodně namítají, že zpětná vazba propagace u těchto svědků byla formou tzv. *word of mouth*, tak nelze přehlédnout vztahy mezi obžalovanými a jednotlivými svědky, kterým předmětné vouchery předávali v inkriminované době, ať už přímo či prostřednictvím dalších osob, přičemž soud I. stupně se i s touto námitkou obou obžalovaných řádně vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 66), 67) a 68), s nímž se odvolací soud plně ztotožňuje. Soud I. stupně se také řádně vypořádal i s námitkou obžalovaného R. V., pokud jde o evidenci voucherů pod bodem 69) odůvodnění napadeného rozsudku. Dle názoru odvolacího soudu námitka obžalovaného, pokud jde o evidenci předmětných voucherů, není ani podstatná, neboť bez jakýchkoliv pochybností bylo prokázáno, že předmětné vouchery, jež jsou uvedeny ve výrokové části napadeného rozsudku, objednal obžalovaný, následně je měla ve správě obžalovaná A. G. a osoby, kterým byly předány a které jsou uvedeny ve výroku napadeného rozsudku, žádnou zpětnou vazbu neposkytly a soud I. stupně se řádně vypořádal i s pohnutkou a motivem jednání obou obžalovaných, jak je patrné z odůvodnění napadeného rozsudku pod bodem 209), 210) a 211).
28. Soud I. stupně také v odůvodnění napadeného rozsudku poukázal na konkrétní právní předpisy, které jednáním popsaným ve výroku napadeného rozsudku oba obžalovaní porušili a tudíž ani v tomto směru jejich námitka nebyla shledána důvodnou.
29. Pokud obžalovaný R. V. ve svém odvolání poukazuje na další pochybení ze strany soudu I. stupně, jako např., že v rozporu s ustanovením § 211 tr. řádu soud I. stupně vycházel z úředního záznamu o podání vysvětlení svědkyně C. a svědka K., dále provádění výslechů svědků v rozporu s trestním řádem a též i pak hodnocení jednotlivých důkazů, tak odvolací soud je toho názoru, že se jedná o pochybení, která rozhodně neměla vliv na rozhodnutí ve věci samé a nejsou proto důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Vina obžalovaných byla bez jakýchkoliv pochybností zcela jednoznačně prokázána důkazy citovanými v odůvodnění napadeného rozsudku, které byly provedeny v souladu s trestním řádem a bez jakýchkoliv pochybností bylo prokázáno, jak již shora uvedeno, že skutečně obžalovaní předmětné vouchery v rozporu s právními předpisy předali osobám, jež jsou uvedeny ve výroku napadeného rozsudku, když se jednalo o jejich známé, příbuzné, atd. a od nichž žádná zpětná vazba nebyla, ani ji obžalovaní nepožadovali, což jednotliví svědci ve svých výpovědích potvrdili. Pokud jde o hodnocení jednotlivých důkazů soudem I. stupně, tak toto bylo učiněno zcela v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, tak jak již bylo výše uvedeno, přičemž v tomto ustanovení se uvádí, že orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.
30. Vina obou obžalovaných byla tedy bez jakýchkoliv pochybností prokázána a soud I. stupně řádně odůvodnil i právní kvalifikaci, včetně subjektivní stránky, pohnutky - motivu (viz bod 184 - 212 odůvodnění napadeného rozsudku). Městský soud v Praze jako soud odvolací dodává, že by mohla přicházet v úvahu i právní kvalifikace tr. činu zpronevěry dle § 206 tr. zákoníku, kde vzhledem k výši způsobené škody by byla tato právní kvalifikace pro oba obžalované značně přísnější, a jelikož odvolání proti napadenému rozsudku podali pouze obžalovaní, nelze s ohledem na ustanovení § 259 odst. 4 tr. řádu rozhodnout v jejich neprospěch, proto se odvolací soud podrobněji touto právní kvalifikací zabývat nebude.
31. S ohledem na výše uvedené ve výroku o vině byl napadený rozsudek shledán zcela správným.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.

32. Při úvaze o druhu a výši trestu soud I. stupně správně hodnotil povahu a závažnost spáchaného přečinu, osobní, rodinné, majetkové a jiné poměry obžalovaných, jejich dosavadní způsob života a možnosti jejich nápravy. Rovněž správně přihlédl k chování obžalovaných po činu, zejména k absenci sebereflexe projevené v hlavním líčení a též správně jako k polehčující okolnosti přihlédl ke skutečnosti, že oba obžalovaní doposud nebyli soudně trestáni.

Soud I. stupně však pochybil, když oběma obžalovaným uložil shodně trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 30 měsíců, neboť zřejmě přehlédl, že prvním rozsudkem ze dne 19.2.2019, sp. zn. 2 T 25/2018, v předmětné trestní věci, jímž byli oba obžalovaní shodně uznáni vinnými přečinem porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1 tr. zákoníku, byl obžalované A. G. uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Proti tomuto prvním rozsudku podali odvolání pouze obžalovaní R. V. a A. G. a dále pak poškozená spol. Česká centrála cestovního ruchu pouze do výroku o náhradě škody. Státní zástupce odvolání nepodal, a proto nebylo možno obžalované A. G. nyní uložit přísnější trest, než jí byl uložen trest rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 2. 2019, sp. zn. 2T 25/18.

Odvolací soud proto napadený rozsudek zrušil toliko ve výroku o trestu u obžalované A. G., ale i u obžalovaného R. V., neboť má za to, že je nutno při ukládání trestu zohlednit též délku doby, která uplynula od spáchání předmětné trestné činnosti a to u obou obžalovaných, a proto rozhodl tak, jak ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Uložené tresty odvolací soud považuje za dostatečné k nápravě obou obžalovaných, přičemž obžalované A. G. uložil mírnější trest oproti obžalovanému R. V., neboť tento byl jejím nadřízeným a ona se předmětné trestné činnosti dopustila především pod jeho vlivem. V souladu s ustanovením § 82 odst. 3 tr. zákoníku byla oběma obžalovaným uložena přiměřená povinnost, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil nahradili škodu, kterou trestným činem způsobili.

33. Ve výroku o náhradě škody nebylo ze strany soudu I. stupně shledáno žádného pochybení, soud I. stupně jej velice pečlivě odůvodnil pod body 217) - 229). Námitky obžalovaných, týkající se výroku o náhradě škody tudíž neshledal odvolací soud důvodnými, plně se ztotožňuje při výpočtu způsobené škody s názorem soudu I. stupně, tak jak je uveden v odůvodnění napadeného rozsudku, a proto ve výroku o náhradě škody zůstal napadený rozsudek nedotčen.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat **dovolání**. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu.

V Praze dne 13. října 2022

JUDr. Alena Makovcová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Lerchová.